

Hər dəfə bilgisayara yaxınlaşanda öz-özümə düşünürəm ki, barəsində yazacağım kitab, mətn, ümumiyyətlə, istənilən bədii nümunə və eləcə də onun müəllifinin özü və sözü Azərbaycan oxucusuna tanışdır mı? Oxucu bu imzanı izləyirmi? Əgər əksəriyyətin tanıdığı, hətta gündəm olan müəllifdirsə, onda içində nisbətən rahatlıq olur. Amma oxucu dünyasına bütünlüklə bəlli olmayan, yalnız sırf ədəbiyyat adamlarının tanıdığı imza barəsində, tam dəqiqliyi ilə desəm, bu imzanın özü və sözü barəsində fikirlərimi kağıza köçürmək istəyirəmsə, onda ikiqat məsuliyyətli oluram.

nin həm də öz ürəyinə müraciətidir, öz duyğularına üz tutmağındır. Axı, səni axtarmağa məcbur edən ürəkdir, duyğulardır, hisslərdir, xəyallardır. Onlar isə bəzən şıltaq uşaqlar kimi sözə baxmırlar, əksinə, adamı, biraz da adi şəkildə ifadə etsəm, "cinləndirirlər", özündən çıxarırlar. Daha çox sevməyə, daha çox axtarmağa, daha çox yuxusuz qalmağa və bir də daha çox dərdi sinəyə sıxmağa səni vadar edir. Məhz belə məqamda da birmənalı olaraq özün öz içində, özün öz ürəyində söhbətləşir və ürəyinin gözələrinin içinə deyirsən ki:

*Səndən sonra sən bilmədin,
Nə qədər söhbətin varmış...*

Və yaxud,

*Gecə-gündüz deyənən mən,
Ayrılığı geyinən mən...
Hamı kimi deyiləm mən,
Vurasız başımdan məni.*

Təqdim etdiyim bu iki nümunənin hər biri haqqında ayrı-ayrılıqda fikir bildirmək, şərh vermək mümkündür. Sadəcə mən o hüququ oxucuma verirəm. Özü düşünsün və özü də qərarını versin.

Çünki mən hələ də Arzu Nehrəmli-nin poeziya dünyasında fərqli gülləri, çiçəkləri gözədən keçirirəm. Müəllifin çox sadə, amma fikir yüklü misraları həmin çiçəklərin özüdür. Və mən də

"BİR GECƏLİK YUXU" NUN MÜƏLLİFİNƏ

Yaradıcılıq uğurları diləyi ilə

Çünki ədəbiyyat məkanında tanınan imzanı təqdim etmək o qədər də asan deyil. Elə son günlər imzası ilə tez-tez qarşılaşdığım, müəllif avtoqrafı ilə oxuduğum kitabın sahibinin poeziya dünyasına daxil olanda özümü doğma dərdin, doğma həsrətin, doğma ağrı-acının və bir də ruhun yanında gördüm. Hiss etdim ki, bu söz dünyası öz rəngarəngliyi ilə yanaşı, həm də öz qapalılığı ilə mənə çox doğmadır. Axı, dərdi dərd çəkənlər daha yaxşı duyur, daha yaxşı anlayırlar. Mən də ağrı-acının içindən çıxdığımdan bu notlar həmişə könlümün kövrək simləri, nöqtələri olub. Hətta şeirlərimin birində vurğulamışdım ki:

*Külək də incidir məni, meh də,
Yağış da incidir məni, şəh də.*

Bax bu mənada "Bir gecəlik yuxu" kitabı mənim əlimdən tutub həmin o ağırlı nöqtələrin düz qapısına qədər apardı. Başımı qaldıranda gördüm ki, həzin bir pıçıltı mənə sanki "xoş gəldin" - deyir. Əslində isə bu, dərdin pıçıltısı idi:

*Dərd peşəm, dərd işim olub,
Əyləncəm, vərdişim olub.
Çəkdikcə şipşirin olub,
Nə gözəl yar imiş bu dərd.*

Bəli, bu dərd doğrudan da çəkildikcə şirinləşir, kök atdıqca dağa dönür. Həm məcazi mənada, həm də təbiət fonunda. Bu pıçıltının bir cizgisi də xüsusilə önəmlidir. Onun önəmli olması da dərdin tək sənə aid olmasıdır. Onu sən özün bacardığın kimi, gücün çatan şəkildə çəkirsən, yaşayırsan. Və bu doğmalıq hətta sənə ilham verir. Elə bir ilham ki, sən hamının eşidəcəyi bir şəkildə bəyan edirsən:

*Qəlbimə süzülən meydə gəzirəm,
Kamanda arayır, neydə gəzirəm.
İllərdi mən səni göydə gəzirəm,
Nə olardı, gəzərdin yerdə sən məni.*

Poetik etiraf tək səvdiyinə, həsrətini çəkdiyinə deyil, bütövlükdə sə-

*İnsanların ürəyində,
Sönməyən ülfətin varmış.*

.....
Nə gözəl həsrətin varmış.

Bu yerdə intizarda qalan oxucuya təmərəqsiz, sadə bir şəkildə xatırlatma edirəm. Deyirəm ki, əslində isə yazıram ki, bu şeirlərin müəllifi Arzu Nehrəmli. Sadə, səmimi, kiminsə haqqında gözü olmayan, amma deməyə kifayət qədər sözü olan Arzu Nehrəmli. Onu da xatırladım ki, Arzu xanımın "Bir gecəlik yuxu" kitabının redaktoru Azərbaycanın çox böyük söz adamlarından biri, hamımızın "axı, sən ordasan, sən sıxılırsan" misralarının müəllifi yazıçı Seyran Səxavətdir.

Kitabdakı bütün şeirlər əslində bir obraza ünvanlanıb. Həmin obraz vətəndir. O vətən sevdidi, şəhidindi, dostundu və bir də sığındığın Allahındı. Bax, bu bütövlüyün içərisində öz ədəbi yaşamını misralara köçürən Arzu Nehrəmli oxucusunu sözünün, fikrinin işığına çəke bilir. Və oxucu da şairlə razılışır. Çünki şairin təqdim etdiyi duyğular oxucunun da ürəyindəndir:

*Hərdən bu taleyin üstünə əl çək,
Nə olsun həsrətin açmadı çiçək...
Ruhunun başına pərvanələrtək,
Hər gecə dolanan qadın var hələ.*

Arzu Kazımqızı Nehrəmli tarix üzrə fəlsəfə doktoru, 2000-ci ildən Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin və Azərbaycan Jurnalistlər Birliyinin üzvü, Prezident təqaüdüçüsüdür. "Əbədi sevgi" adlı ilk şeirlər kitabı 1997-ci ildə nəşr edilib. A.Nehrəmli-nin sonra nəşr edilmiş "Tənha Qu nəğməsi" (2001-ci il), "Unutmağı öyrənirəm" (2017-ci il) kitablarında şeirləri, "Vətən sevdalı qahraman" (2024-cü il) kitabında Milli Qəhrəman Mübariz İbrahimova həsr etdiyi lirik poeması oxuculara təqdim olunub. A. Nehrəmli "Yaddaşımda yaşadığlarım" adlı publisistik məqalələr kitabının (2024-cü il), eləcə də bir monoqrafiyanın (2008-ci il), onlarla elmi və publisistik məqalənin müəllifidir. Yüza yaxın şeirinə musiqi bəstələnib. Mahnılarında ibarət dörd musiqi albomu işıq üzü görüb.

oxşadığım o çiçəklərin həmrəyini duyuram:

*Gözümü zilləmişəm yanmayan cıraç üstə,
Arzu sənsiz günləri qoyubdu varaq üstə.
Düşüb üzüqoyulu yatdığı torpaq üstə,
Sən gələn günə qədər yatmağı düşünürəm.*

Arzu Nehrəmli-nin "Bir gecəlik yuxu" kitabı barəsində könlümün istəyi ilə isti-isti bilgisayara diqtə etdiyim fikirlərimi elə onun misraları ilə yekunlaşdırmaq istəyirəm.

Çünki müəllifin özü yaşadığı dərd-dən, çəkdiyi həsrətdən, qarşılaşdığı haqsızlıq və biganəlikdən həm incikdi, həm də gileylidi. Baxmayaraq ki, o dərdi də, həsrəti də sevinc qədər uca tutur, dəyərləndirir. Arzu Nehrəmli yazır ki:

*Taleyə nə verdin, üzünə gülə,
Yüz fikir bir borcu ödəyə bilə,
Arzu getməyib ki, qayıda, gələ,
Niyyə dizlərini qucaqlamısan.*

Zənnimcə, mənim bir oxucu kimi etdiyim bu qeydlər həm də onu, özünü və sözünü oxuculara daha yaxından tanıtmaq üçün edilən növbəti bir təşəbbüsdür. Uğurlar, Arzu Nehrəmli!

Əbülfət MƏDƏTOĞLU